

PUHEENJOHTAJALTA

Varauduimmeko riittävästi?

Kirjoitan tätä kolumnia lauantaina 14.3. Viikko on ollut loppuansa kohden kiihtyneen tapahtumarikas ja WC-paperi on hamstrattu kaupoista. COVID-19 on saavuttanut lintukotomme, eikä edes meille tyyppillinen läheisyyttä välttevä tervehdyskulttuurimme tunnu meitä suojaavan. Nyt on meillä tälle sukupolvelle jotain aivan ennennäkemätöntä.

Tämä oli tiedossa – se oli vain ajan kysymys. Kaksi vuotta sitten WHO lisäsi ihmiskuntaa uhkaavien sairauksien listalle, sinne ebolan ja SARSin rinnalle, uuden kohdan: Tauti X. ”Kysymys ei ollut, että vieläkö tulee joku uusi virusepidemia, vaan että milloin se tulee.” (Lainaus Olli Vapalahden haastattelusta, HS 14.3.2020.) Meillä on siis ollut runsaasti aikaa valmistautua ja varautua.

Epidemia alkoi Kiinasta vuodenvaihteessa leviten nykyisen globalisaation myötä nopeasti. Tämäkin oli ennustettu. Italian jo painiessa riittämättömien terveydenhuollon resurssien kanssa eri Pohjoismaat alkoivat ajaa yhteiskuntansa toimintoja alas, kuka enemmän ja kuka vähemmän aktiivisesti. Torstaina 12.3. Suomen hallitus kielsi suurempien tapahtumien järjestämisen ja pienempienkin tapahtumien perumiselle annettiin vahva suositus. Väläyteltiin myös valmiuslain täytäntöönpanoa. Tämä oli yhdistyksellemme lopullinen signaali siirtää/peruuttaa suunnitellut kevään koulutukset.

Muutoin olemme vielä kovin odottavalla kannalla. Sairastuneiden tapausten määrä lähes tuplaantuu päivittäin. Tänä virallinen luku varmistetuista tapauksista oli 225, luvun kas-

vettua 70 uudella tapauksella. Toki kaikkien epäiltyjen testauksesta on jo luovuttu. Koulujen ja päiväkotien sulkemista suunnitellaan, mutta tähän ei ole vielä täysimittaisena menty. Suuret yleisötapahtumat on peruttu. Paljon on pelissä, monella eri tavalla.

Sairaaloissa varustaudutaan tulevaan hyökkäykseen, toivon. Ohjeistuksia on tehty kiivaasti, toivon. Toimintasuunnitelmia eri skenaarioille tehdään kuumeisesti, toivon. Laitteistoja ja sänkyäpaikkoja lasketaan, riittävätkö ja mistä niitä saadaan lisää, toivon. Italialaisten kollegojen haastatteluja ja podcasteja kuunnellaan aktiivisesti, toivon. En näe mitään syytä, miksi emme ajautuisi samaan tilanteeseen kuin Italiassa, ellemme ota heidän kokemuksistaan opiksi, kuuntele tarkkaavaisesti heidän antamia neuvoja ja ryhdy toimeen. Meillä on vielä hetki aikaa, ei hukata sitä.

Oliko maailma tähän varautunut? Oliko Eurooppa tähän varautunut? Tämä kun ei koskekaan vain kehittyviä maita siellä jossain, vaan meitä vauraita länsimaita, meitä hyväosaisempia. Tämä tulee koskemaan meitä myös hyvin henkilökohtaisella tasolla. Menettämisen uhka. Jos emme itse kuulu riskiryhmään, todennäköisesti joku läheisistämme kuuluu. Olenko pysähtynyt miettimään henkilökohtaisia menetyksiä? Entä jaksanko tulevan työtaakan – väsymyksen ja valvotut tunnit?

Toivon edelleen parasta, mutta varaudun pahimpaan, monella eri tasolla. Teidän lukiessa tätä kolumnia eletään jo huhti-toukokuun vaihdetta. Te siis jo tiedätte, varauduimmeko riittävästi, minä en vielä. ■

**Paljon on pelissä,
monella eri tavalla.**